

Erik Hagens

Af Per-Olof Johansson

Erik Hagens gik på Kunstakademiet 1961- 1967. Hvem kunne dengang have anet, hvad der ville komme ud af det. Det kan man i år se på Arbejdermuseets store, retrospektive udstilling: Velfærdshverdag – i billeder fra 60erne til nu – indtil udstillingen drager på vandring rundt i landet.

Jeg tager fat i en bog fra 2004 om Kunstakademiets udstilling af elevkunst – det år i Mongoliet! Her kender jeg næsten ingen af de unge, naturligt nok. De ser meget forskellige ud og dog afspejler kataloget mere tiden '2004' end de enkelte medvirkende. Om 50 år vil de kunne have skilt sig ud fra hinanden, og man vil kunne se tilbage på deres begyndelse, frigjort fra den enhed skabt af tiden, som jeg nu ser dem under. Som næsten jævnaldrende er det en rundtur i eget liv, at se Eriks Hagens' billeder på arbejdermuseet. Så meget mere som vi som børn var naboer et par år. Jeg har med den erfaring i bagagen aldrig undsluppet følelsen af, at han er den ældre og klogere. Da det gik op for mig, at han var kunstner, blev jeg vist forundret over retningen. Jeg har jo ikke fulgt ham som en kunsthistoriker eller samler, kun iagttaget de skulp, som nåede frem gennem medier og bøger og et tilfældigt udvalg af udstillinger, helt befriet for behovet for at 'bedømme'. Måske fordi det valg nu engang var truffet – han er den klogere og der var ikke noget i det jeg så, som modsagde den kendsgerning.

Nu kan vi alle se værket i en slags sammenhæng og mærke, at det afspejler den forløbne samtid på en måde, som berettiger titlen på udstillingen. Hvilket selvsagt ikke

betyder, at det ud fra begyndelsen havde været let at se, at det var her, det ville samle sig!

En anmelder synes ikke EH's collageagtige billeder med det brogede indhold lever op til den kunstneriske standard hos andre af billederne. Som jeg ser udstillingen, er det lige omvendt – en udstilling uden de billeder ville være forløjet – både i forhold til EH's kunst og i forhold til det liv, vi levede i den tid. EH gjorde ved ferniseringen meget godt rede for sagen. Hans billeder er ikke en skildring af forløbet af hans eget velfærdsliv, men af det liv vi er fælles om, i dets kompleksitet.

Den sammenhæng der nu kan ses, hvor begyndelsen er en detalje i helheden, kunne hverken han selv eller andre se i et dryp af popkunst, eller en udstilling som tangerede, hvad nu kaldes 'installation', nu er det tydeligt samlet i Esbjerg-evangeliets mangfoldighed. Jo, han er en 'dygtig maler', han kunne være blevet en i Johannes Larsen følget, hvis det kom an på male og tegnefærdigheden – i øvrigt ikke her et ondt ord om dem. Sådan gik det ikke, hvad vi her lærer er, at verden er større, både bedre og værre end som så. Dette er mit indtryk af billederne, ikke referat af dem.

Der er også kommet en bog ud af anstrengelserne med udstillingen, som kan hjælpe os med at fastholde forløbet. Og ikke mindst detaljerne for at vende tilbage til dem og se dem *live*. Ser man ikke udstillingen, er der alligevel meget at hente i bogen, den er mere end et 'katalog', for Erik Hagens tror jeg, den rangerer på linje med de øvrige værker. (Jeg skal nok vare mig for her at tage konkurrencen om med dens tekster, skrevet af Mette Abildgaard og Lars Morell, i hans egen grafiske tilrettelægning.)

Erik Hagens har samtidig stået for en bog om den kunst, som er samlet under samme hat som hans Esbjerg-evangelige: "University College Vest" i Esbjerg – jeg tæller til otte tidligere enkeltstående institutioner. Jeg ved ikke, hvordan man i praksis får en helhed ud af dem, men bogen "Kunst og fusion" må være en del af projektet, der skal samle dem. Så vi kan håbe den ligger og venter i ethvert rum, hvor der pauseres. Det er et konglomerat af mest ny kunst med enkelte greb tilbage i tiden – Erik Hagens har virkelig været på en opgave, når teksterne skulle udformes – men han gør det på den eneste måde, hvorpå dette kan blive interessant. Nok leksikalsk vidende, men overalt ved at være personligt tilstede i teksten. Jeg læser den som en paralleltekst til velfærdsbillederne – her hører man hans egen stemme og forstår let, hvordan mangfoldigheden har fundet vej i hans egen billedverden.

Jeg må indrømme, at jeg for at få hold på bogen tog en første "relationstur" i kabinettet: Hvad genkender jeg og i hvilken forstand? Sigrig Lütken bringer udstillinger i Veksø i erindring, og hendes store sag har jeg jo lige set i Nykøbing Mors. Gunnar Westman, fordi han lavede kæmpehønen, nu på Hillerød gymnasium. Per Neble, som tvang mig til at sætte priser på mine billeder på min første udstilling, Randers 1968 – ja flere referencepunkter kommer til syne – og så måtte jeg forfra og læse det hele i en køre, hvad der vanskeligt lader sig gøre med 'Velfærdsbillederne'! Og sikke meget jeg lærer. Nok engang tager jeg fotografierne for en given sag – hvad de jo slet ikke er. Det er Poul Madsens skyld, at vi med teksten føler os ajour med de billeder og de skulpturer, der her tales om.

Som man forhåbentlig forstår – man kan få sig en god kunstrunde med Erik Hagens i år!

